Ви знов зі мною, образи мінливі,
Печальні привиди далеких літ.
Чи вдержу вас у творчому пориві?
Чи знайдете в душі моїй привіт?
Вас тьми і тьми! Підносьтеся ж над сиві
Тумани й мли, беріть у владу світ!
Здригається від юної нестями
Душа моя, в полон узята вами.

Веселі дні встають переді мною,
Кохані тіні бачаться мені;
Любов і дружба сагою старою
Знов обізвались, як у тихім сні;
Знов я обнятий давньою журбою;
Я згадую в блуканнях збуті дні
І називаю добрих, що, зазнавши
Гірких жалів, пішли від нас назавше.

Моєї пісні вже не вчують друзі,
Що слухали колись мій перший спів;
Вони пропали, мовби в завірюсі,
І відгук їх назавжди занімів.
Тепер співаю я в чужому крузі,
Тепер страшуся я і схвальних слів;
Хто ж тішився колись тими піснями,
Якщо й живий, блукає манівцями.

Знов оживають давні поривання
У тіней край, суворий і німий,
Як струн Еола неясне звучання,
Несміливо лунає голос мій.
Весь у сльозах, тремчу від хвилювання,
В застиглім серці — чути тепловій;

Чим володів я — в далеч відступає,
А що назавше щезло — оживає.